

ГОЛОВНА / КУЛЬТУРА Й СТИЛЬ ЖИТТЯ

Реклама

КУЛЬТУРА Й СТИЛЬ ЖИТТЯ

"Фейкова" канатна дорога: як німецька мисткиня влаштувала флешмоб на Донбасі

Художниця з Німеччини та її українська колега рекламували проєкт канатної дороги між Лисичанськом та Северодонецьком, якого насправді не існувало. DW розпитала про мету мистецької акції та враження від роботи в Україні.

Плакатами з такими зображеннями рекламували на Луганщині уявну канатну дорогу

Навесні цього року мешканців Лисичанська та Северодонецька, розташованих на підконтрольній Києву території Луганської області, раптом почали опитувати на вулицях про те, як вони ставляться до проєкту побудови канатної дороги між двома містами. На вулицях можна було побачити білборди та наліпки із рекламою цього проєкту під назвою "Північний лис". Втім, насправді жодного проєкту не існувало - все це було частиною мистецької акції, яку разом розробили та реалізували у тандемі німецька мисткиня швейцарського походження Сибіллі Фойхт (Sibylle Feucht) та її українська напарниця Марічка Варенікова.

У чому полягала мета цієї акції, чи вдалося її досягти та чому німкеня вирішила реалізувати мистецькі проєкти в Україні, DW запитала у Фойхт, що зараз мешкає у Бонні.

DW: Пані Фойхт, як Ви взагалі прийшли до ідеї запропонувати мешканцям Северодонецька та Лисичанська проєкт, так би мовити, "вигаданої" канатної дороги?

Сибіллі Фойхт: Ця ідея народилася не так вже й далеко від цих міст - під час першої невеличкої дослідницької подорожі до Северодонецька та Лисичанська у жовтні минулого року. За той час, що ми там були, ми провели багато розмов та інтерв'ю з дуже різними людьми. Здебільшого із людьми, які певним чином є активними в цьому регіоні у культурній сфері, мистецтві. Ми з мою напарницею Марічкою Вареніковою робили це, аби зрозуміти та відчувати, що там відбувається, чого потребують люди, про що вони думають. Нам здалося, що ці два міста хоч і розташовані безпосередньо поруч одне із одним, мають спільний вокзал, утім, не мають діалогу. Попри географічну близькість ментально їх розділяє велика відстань. Нам здалося, що вони могли б більше співпрацювати та отримувати від цього більше зиску. У них є спільні проблеми, і вони могли доповнювати одне одного.

Канатна дорога у болівійському Ла-Пасі стала прикладом для проекту Сибіллі Фойхт та Марічки Варенікової

Коли ми у квітні робили там відеоінтерв'ю із різними людьми, ми натрапили на юриста, хобі якого була історія регіону. Він свого часу знайшов в архівах документи, які свідчили, що у 1964 році було зроблено справжній проект подібної канатної дороги, із тією відмінністю, що вона вела з Лисичанська до берега річки (Сіверський Донець. - *Ред.*), яка розділяє обидва міста. Але коли ми починали цей проект, ми про це нічого не знали. Думаю, це свідчення того, що ця ідея лежить на поверхні.

У описі проекту Ви назвали колумбійське місто Медельїн одним із прикладів, яким надихалися. Однак в Україні якщо й знають про цемісто, то хіба що завдяки серіалам про колумбійські наркокартелі. Що саме вас надихнуло?

В останні роки у різноманітних частинах світу почали будувати канатні дороги не у гірських районах, а у містах, які допомагають вирішувати проблеми цих міст. Медельїн разом із (столицею Болівії, - *Ред.*) Ла-Пасом був одним із перших серед таких випадків. Там канатна дорога пов'язала із багатим центром міста бідні квартали, розташовані на пагорбах. Варто відзначити: цей зв'язок був не єдиним заходом допомоги цим кварталам. Утім, завдяки йому жителі отримали доступ до робочих місць у центрі. Ситуація цих людей, які належали до найнижчих прошарків суспільства, значно покращилася. Також завдяки цьому знизилася суспільна напруга, яка виникає, коли розрив між багатими та бідними стає все більшим. Це також допомогло трохи полегшити низку проблем, пов'язаних із наркотиками, бо розповсюдження наркотиків відбувалося, передусім, у цих нетрях.

Білборд із рекламою канатної дороги на вулиці Северодонецька

Вам вдалося досягти своєї мети?

Поки що зарано про це говорити. Лише наприкінці квітня цей проект було розпочато: почали монтуватися рекламні плакати, була створена [Facebook-сторінка](#) цієї канатної дороги та обліковий запис у Instagram. Лише нещодавно ми офіційно представили цей проект. Було б добре мати можливість провести пізніше дискусії із різними групами місцевого населення, аби подивитися, як вони сприйняли цю метафору канатної дороги.

Тобто, незабаром ви знову плануєте повернутися до Лисичанська та Северодонецька?

Зараз це поки невідомо. Ми поки не знаємо, чи отримає цей проект подальшу фінансову підтримку. Втім, аби мати відчутні результати, такий проект потребує довшого часового горизонту.

А яким чином був фінансований Ваш проект і як подібні проекти можуть отримати фінансову підтримку?

Я не настільки добре знаю ситуацію в Україні, але можу припустити, що гроші у цій сфері присутні в досить обмеженій кількості. Можна згадати різні проекти з підтримки мистецтва країн Європейського Союзу, зокрема проекти обміну, різні культурні інституції, серед яких німецький Гете-Інститут, наприклад. Він підтримує і наш проект. Нас також підтримала українська громадська організація "Гараж ген". Втім, якщо повертатися до європейців, то є Британська рада, фонди інших держав ЄС, які також фінансово підтримують проекти в Україні. Подібні можливості існують, але мені здається, що значна їх частина - це саме європейські гроші.

Тобто можна сказати, що ЄС досить серйозно підтримує сучасне мистецтво в Україні?

В мене склалося враження, що у цьому є сильний інтерес. При цьому підтримка культури та мистецтва відбувається ще й тому, що ці сфери допомагають зміцнювати громадянське суспільство і, таким чином, також демократичні структури, здатність самостійно мислити і діяти. Саме у цьому контексті до культури та мистецтва є високий інтерес.

Обидва міста розташовані поблизу лінії розмежування із самопроголошеною "Луганською народною республікою (ЛНР)". Яким

чином це впливає на сприйняття подібного мистецького проекту?

Наша ідея реалізується під "парасолькою" проектів під загальною назвою "Культура під час конфлікту". Тому є зрозумілим, що увага людей, як на місці, так оподалік лінії розмежування, передусім **фокусується саме на конфлікті**. Але, на мою думку, це сильно звужує горизонт: багато важливих речей і явищ залишаються у сліпій зоні та не помічаються. Мені здається, що наш проект канатної дороги може допомогти трохи змінити наратив цього регіону. Тобто почнуть говорити не лише про конфлікт, але й про самі міста, людей, що там живуть, та побутові проблеми, які вони мають.

А чому Вам стало цікаво реалізовувати проект саме в Україні?

Це вже вдруге, коли я роблю щось в Україні. Навесні минулого року в нас був проект у місті Славутич (Київської області. - Ред.). Тоді я вперше побувала в Україні та вперше провела довгий час у, так би мовити, пострадянському контексті. І тоді я зрозуміла, навіть була трохи шокована тим, як мало я знаю про Україну. А також тим, наскільки у німецькомовних ЗМІ Україна зводиться до обмеженого кола тем, здебільшого - конфлікту на сході. Тому, з одного боку, я просто хотіла більше дізнатися про країну, про яку так мало знаю. З іншого боку, важливим є також те, що мотивує митця. Для мене мистецтво є тим, що виходить далеко за рамки, так би мовити, милої картини на стіні. Для мене мистецтво завжди пов'язане із суспільними запитами та проблемами, це можливість змінювати чи формувати спосіб сприйняття речей. І в Україні потреба у цьому відчувається досить гостро - усе, що там робиться, отримує суспільний резонанс та певним чином має політичний вимір. Бо усе є набагато менш впорядкованим та визначеним.

Марічка Варенікова (зліва), секретар міськради Северодонецька В'ячеслав Ткачук (посередині) та Сибілла Фойхт (справа)

Ремонт замість декомунізації: на Донбасі р...

DW.COM

Голосніше за війну: фестиваль мистецтв у прифронтовій Авдіївці

У прифронтовій Авдіївці на Донбасі відбувся великий фестиваль мистецтв за участі митців з Німеччини. Захід організувала ініціативна молодь Авдіївки за допомогою гранту зі США. (10.04.2018)

ПОСИЛАННЯ В ІНТЕРНЕТІ

Facebook-сторінка канатної дороги

Facebook-сторінка канатної дороги

АУДІО Й ВІДЕО ДО ТЕМИ

Київ може стати мистецьким магнітом для європейців? (12.07.2018)

Дата 24.06.2019

Автор Олександр Голубов

Теми Луганська область, Донбас, АТО, Мистецтво, Луганськ, Німецький Гете-Інститут, Війна на Донбасі, Німеччина (ФРН), Україна

Ключові слова Україна, Донбас, мистецтво, Німеччина, Гете-Інститут, війна на Донбасі, Луганська область, Северодонецьк, Лисичанськ

Зворотній зв'язок: [Ваша думка](#)

Роздрукувати [Роздрукувати сторінку](#)

Постійне посилання <https://p.dw.com/p/3KrDw>